

[Sundhedsministeren]

seret i bliver vel og rimeligt tilgodeset i samarbejde med Grønland og Danmark.

Må jeg til slut sige, at jeg synes, at denne debat har ført os langt omkring. Det skulle den også gerne gøre, men jeg vil gerne gentage, at jeg mener, det er nødvendigt, at vi fortsat har sådanne debatter om mere generelle problemer. Jeg glæder mig til en fortsat drøftelse af dette vigtige område.

Torben Lund (S):

Jeg er selvfølgelig ked af det med, at Sundhedsministeriet har problemer med at få tag over hovedet. Det er jeg måske også selv medvirkende til, men vi er jo ressourcebevidste i Socialdemokratiet, og derfor var der nok grund til at overveje andre løsninger.

Så vil jeg i øvrigt gerne sige om de alternative behandlinger, at jeg er meget enig med sundhedsministeren i det, der er sagt. Jeg mener, at der er nogle alternative behandlinger, som tilsyneladende viser gode resultater, og som vi derfor naturligvis bør have opmærksomheden henvendt på, men vi skal også passe på, for der er andet på det, vi kalder det alternative behandlingsområde, som er rent kvaksalveri, som er svindel, som ødelægger folks helbred, som forhindrer, at relevante behandlinger sættes ind. Det ødelægger også folks økonomi, og derfor er det et kolossalt svært område, men vi indgår gerne i en diskussion af dette vanskelige emne.

Jeg er glad for fru Dagmar Mørk Jensens bemærkninger om, at det ikke bare er et sygehusvæsen, men et sundhedsvæsen, vi skal have opmærksomheden henvendt på fremover, og at en styrkelse af sundhedsvæsenet vil koste penge. Det synes jeg var en korrekt melding. Det er klart, at vi fremover må drøfte, hvordan vi så får disse penge sat af, men jeg synes, det er en erkendelse, der er god i forhold til den erkendelse, som regeringen tilsyneladende er nået frem til.

Det fremgår af sundhedsministerens redegørelse, at det efter regeringens opfattelse er en hindring for en styrkelse af forebyggelsen, at en forebyggelsesdebat meget ofte indledes med krav om øgede bevillinger og normeringer. Det viser jo noget om viljen til at gøre noget ved dette område. Jeg vil spørge sundhedsministeren, om det har givet sig udslag i, at man heller ikke er indstillet på – jeg tager det bare som et

eksempel – at sætte yderligere bevillinger af til Forebyggelsesrådet. Det er dog noget, der gøres en del ud af i redegørelsen, men får Forebyggelsesrådet øgede ressourcer og bevillinger til at lave et effektivt stykke forebyggelsesarbejde? Jeg kan spørge helt generelt: Hvilke statslige midler til forebyggelse vil sundhedsministeren afsætte?

Så vil jeg i øvrigt sige, at det må være en bizar oplevelse for repræsentanter eller medlemmer af faglige organisationer på forebyggelsesområdet at opleve ikke bare redegørelsen, men også nogle af de bemærkninger, der er faldet her under redegørelsesdebatten. Af redegørelsen fremgår det, at sundhedsfremme og forebyggelse skal være til gavn for hele befolkningen og ikke især for de ansatte i sundhedsvæsenet. Man tør nok sige, at her lurder sådan lige under overfladen et ønske om personalenedskæringer og i hvert fald en nedvurdering af de ansattes evne til at diskutere sundhedsvæsen og sygehusvæsen på et seriøst niveau.

Derudover har vi hørt indlæg her fra salen fra fru Birgith Mogensen og fru Pia Dahl, der priser den nye medicinaldirektør for hans særlige evne til at bruge ridepisken i forhold til personalet i vores sundhedsvæsen. Fru Pia Dahl fik vist også fremhævet hans udtalelser om strejkeretten på hospitalerne. Man får bange anelser over den udpegning, der er sket til medicinaldirektør, i særdeleshed når de væsentligste støtter under denne debat tilsyneladende skal komme fra fru Birgith Mogensen og fra Fremskridtspartiet.

Jeg vil i øvrigt sige om dette spørgsmål, at jeg er meget bekymret for, om vi fremover her i landet vil have et uafhængigt sundhedsfagligt, sundhedskyndigt organ, der kan vejlede befolkningen, som kan vejlede os som beslutningstagere, og som kan vejlede ude i sundhedsvæsenet på en kvalificeret måde. Jeg er virkelig bange for, at vi har fået tingene indrettet således, at Sundhedsstyrelsens vejledninger fremover også vil have politiske bindinger i sig.

Det må specielt være bizart for personalet rundt omkring i vores sundhedsvæsen at opleve, at fru Inger Stilling Pedersen glæder sig over, at personalet løber langt hurtigere og springer langt højere, end de i virkeligheden har arbejdsvilkår til og får løn for. Jeg synes, det havde været mere rimeligt, om vi havde prøvet at diskutere, om ikke vi skulle sætte nog-